

sedda ühtlase hoidmisses patto wasto on kánanud; sest et palle higgi, mis trui tó kallal mahha langeb, paljo kurjaid mõttid ja pimmedusse teggusid laiale aiab. — Teine sugu on parrago Jummal siis, kui mees lahkumisse ja prassimisse lábbi maia warrandust árcaraiskab, ja kui holetu ja laisk naene ei wiitsi mitte, targaste hoida sedda, mis pissut náitab, egga ei oska mitte, perre tódd targaste toimetada. Sedl maiaš keik asjad lähwad rüppakülle: leiva-form on allati tühi. Kui siis Jummal wits weel senna jure tulleb, haigusse ehk mu áppardusse lábbi, siis ühtegi ei joua telle maia langemisse wasto seista. Mart-fakad lapsed sawad kerjamisse peale wálja sadetud, ja lähwad hulkumisse ja laiskusse lábbi hukka: wanna rahwas sawad lahkujaks, petjaks ja wargaks. Sepárrast, oh armad, árge olge tuimad selle wasto, mis kolmas ja neljas leiva-form teile hüab: „Palluge Jummalat ja tehke tódd!“

5. Halle meel ja hallastus hád-daliste wasto on wies leiva-form, mis peal Jummalá õnnistamine rohkesté káib, ja mis otse se párrast ei ellades mitte tüh-jaks ei lähhá. Õnnisteggia saab ka selle halledusse polest mõnnusaks õppetusses. Kui neid nellit tubhat rahwast kous ollid, ja neil ep olnud ühtegi süa, kutsus Jeesus ommad jüngrid ennese jure ja ütles: „Mul on wágga halle meel se rahwa peale; sest nemmad on kolm páwa minno jures olnud, ja neil ep olle middogi süa. Kui lassen neid kóio minna sömata, siis nõrguwad árra tee peal“; sest monned neist ollid káugelt tulnud. — Ja teate kú, mis se waeste armastaja omma halleda melega ja omma jummalikko hallastusse lábbi sedl kóhhal korda satis. Oh armsad maia-piddajad, wóitke teiegi üht Laatsarust lah-keste wasto, sest et helde taewane J's'a se on, kes tedda teie ukse pole sadab selle nouga, et isseenneste párrast arro wóttalsite,